

Že by rozdělení na třídy služného mělo ještě nějaký jiný obsah a význam, a že by tedy ze zařazení do nejvyšší třídy služného vyplývaly — mimo požitky, které st-li byly již přiznány, a mimo titul, na který nároku nemá — ještě nějaké jiné výhody, není ze znění usnesení z 11. listopadu 1918 patrné, a st-l sám ani to netvrdí.

Jeví se tedy stížnost bezdůvodnou.

Č. 4133.

Stálé seznamy voličské: * Příkaz § 11 zák. o stálých seznamech voličských, aby při určování osob za členy reklamační komise předseda dbal návrhů stran, vztahuje se nejen na výběr osob sám, nýbrž i na funkci, pro kterou byly navrženy.

(Nález ze dne 19. listopadu 1924 č. 20.210).

V ě c: Československá sociálně-demokratická strana dělnická politického okresu B-ského a spol. (adv. Dr. Sommer z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o složení reklamační komise při okresní správě politické.

V ý r o k: Stížnost, pokud byla podána Josefem C. a Tomášem J., odmítá se jako nepřijatelná.

Na stížnost čl. sociálně-demokratické strany dělnické politického okresu B-ského zrušuje se nař. rozhodnutí pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. výkonný výbor čl. soc. demokratické strany dělnické okresu b-ského, zastoupený okr. důvěrníkem Josefem C., navrhl po rozumu § 11 zák. z 19. prosince 1919 č. 663 Sb. za přisedící reklamační komise při osp-é v B. Josefa C. v T. a Tomáše J. v R., za náhradníky pak Vojtěcha T. a Marii H., oba v B.

Výměrem předsedy reklamační komise z 19. prosince 1923 byli do reklamační komise na období od 1. ledna 1924 do 31. prosince 1926 jmenováni přisedícími Vojtěch T. a Marie H., náhradníky Josef C. a Tomáš J.

Stížnosti do tohoto usnesení nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Vedle čl. soc. dem. strany dělnické politického okresu b-ského podávají stížnost také Josef C. a Tomáš J. Ti však nejsou ku stížnosti legitimováni, neboť § 11 zák. o stálých seznamech voličských dává práva návrhů tam uvedených pouze stranám a v odst. 4 přiznává opět jenom straně návrh podavší právo k stížnosti.

Jest tudíž stížnost Josefa C. a Tomáše J. nepřijatelná a bylo jí z toho důvodu odmítnouti.

Ke stížnosti legitimovanou jest však čl. soc. dem. strana dělnická politického okresu b-ského, a k její stížnosti nss podrobil nař. rozhodnutí svému zkoumání.

Stížnost spatřuje nezákonnost v tom, že žal. úřad nepřidržel se návrhu strany a jmenoval náhradníky reklamační komise osoby za přisedící navržené a naopak, čímž po názoru stížnosti porušil předpis § 11 zák. o stálých volič. seznamech, že má při udržování osob dbáti návrhu stran.

V tom dlužno stížnosti dáti za pravdu. Podle § 11 cit. zák. skládá se reklamační komise z předsedy a z 8 až 12 přisedících. Přisedící a za každého přisedícího náhradníka jmenuje předseda reklamační komise. Toto jmenovací právo předsedovo jest vázáno ve dvojm směru: a) aby k tomu přihlížel, aby podle možnosti všechny strany a to rovnoměrně byly v komisi zastoupeny, b) aby při určování osob dbal návrhu stran.

Že by prvého nebylo dbáno, stížnost nevytýká, nýbrž obírá se jen obmezením práva předsedova ve směru druhém, a má za to, že návrhu strany jest dbáti nejen co do výběru osob, nýbrž i co do funkce, k jaké jsou navrženy, totiž buď za přisedící nebů náhradníky.

§ 11 cit. zák. dávaje stranám právo návrhu co do osob, nezmiňuje se sice výslovně o tom, že by stranám příslušelo právo návrhu též co do funkce navrhovaných osob v reklamační komisi, ale z celého obsahu cit. řu nutno dojíti k úsudku, že i toto právo záboru stranám poskytuje. Komise skládá se kromě předsedy z určitého počtu přisedících a stejného počtu náhradníků. Přisedící a náhradníci dohromady jsou členy reklamační komise, a odpadne-li některý její »člen« (přisedící nebo náhradník), musí úřad vyzvati stranu, aby za něj navrhla novou osobu (odst. 3 § 11). V takovém případě označuje tudíž návrh strany osobu přesně buď pro úřad přisedícího nebo pro úřad náhradníka. Není rozumného důvodu, proč by strana hned při původním sestavování reklamační komise neměla míti totéž právo a nesměla návrhem projevití vůli, kterou osobu chce míti přisedícím a kterou náhradníkem, kdyžtě nelze zneuznati, že funkce tyto svým významem i skutečnou činností od sebe se liší. Náhradník jako substitut přisedícího bude totiž k funkci povolán jen výjimečně, kdežto přisedící pravidelně.

Z toho plyne, že, uložil-li zákon předsedovi reklamační komise, aby při určování osob dbal návrhů stran, tato povinnost jeho vztahuje se nejen na jména navržených, nýbrž i na funkci, ve které jsou navrženy. Návrh takový mohl by předseda odmítnouti, neb jeho nedbati jen, kdyby měl pro to zákonné důvody. Dříve však by musil stranu vyzvati buď ke změně návrhu nebo k podání návrhu nového, ježto ve svém právu jmenovacím jest co do výběru osob návrhem stran vázán, stranu pak při sestavení komise z pravidla pomínouti nesmí; směl by tak učiniti jen, kdyby bylo nemožno všechny strany členstvím v komisi podělití.

V daném případě měl předseda komise návrh na dva přisedící a 2 náhradníky. Návrhu tomu nevyhověl, jmenovav osoby ty opačně přisedícími a náhradníky, nežli jak strana navrhovala. Důvodem, který jej k tomu vedl, bylo, že osoby za přisedící navržené nebydlí v sídle komise, ale bydlí tam osoby navržené za náhradníky. Tento důvod nelze uznati zákonným pro nedbání návrhu stran. Takovou odchylku od návrhu stran mohl by předseda předsevzítí jen, kdyby dříve navrhující strany vyslechl a souhlas její k této odchylce si zjednal.

Poněvadž předseda komise tohoto postupu nedbal a žal. úřad nař. rozhodnutím to schválil, vycházeje z nesprávného právního názoru, že předseda komise má dbáti návrhu stran jen co do osob, nikoliv také co do funkce, pro kterou jsou navrženy, přičí se nař. rozhodnutí zákonu a bylo je proto zrušiti podle § 7 zák. o ss.